

Почнали да сипватъ злато. Сипватъ, сипватъ, но везната никакъ се не дига.

Старецътъ се навелъ къмъ земята. Гребналъ пръстъ и сипалъ връхъ зърната. Този часъ се дигнала везната.

Смаенъ царътъ запиталъ тогава:

— Казвай, старче, що за чудо предъ насъ тука става!

— Слушай, царю. Всичко ще ти кажа. Старъ човѣкъ съмъ. Отъ дете съмъ въ гората порасълъ. Сто години все овце съмъ пасълъ. Надари ме Господъ добра дарба: да разбирамъ веселитѣ пѣсни и речъта на птицитѣ небесни. Стояхъ веднажъ подъ скала висока. Три орела кацнаха отгоре, и единътъ тихо проговори:

— Най-добъръ е царътъ въ тазъ държава: и на птицитѣ месораздава.

